

CC ONG

AYUDA AL DESARROLLO

www.ccong.es

VIATGE A CAMEROUN: SENSACIONS

Raquel Larios i Miquel Erra

Tam, tam, tam, tam...el so rítmic dels tambors es deixa sentir a quilòmetres de distància, a través de tot el poblat. És la celebració d'uns funerals, d'una persona que va morir i va ser enterrada fa potser set o vuit mesos. Ara, un cop reunits tots el diners necessaris i amb la família potser arruïnada de per vida, és l'hora de celebrar el seu funeral. Tot el poble és convidat a la gran festa, que durarà un cap de setmana sencer. La família del difunt al complet llueix els seus vestits tradicionals, tots del mateix color. Arriben i comencen els plors. Just després s'inicien les danses. Tots els grups de "tontines" (cooperatives de dones), ballaran al voltant del familiars mentre aquests també ho fan. Els vestits són representatius i iguals per cada grup de "tontines". Al mig d'aquest batibull, celebrat a l'esplanada de la casa del difunt, davant de la seva tomba, hi ha el constant so del tambors, que no pararà ni un sol moment. El símbols rituals dels funerals no deixaran de passar de mà en mà, així com tampoc la foto del difunt. Una orquestra animarà la jornada durant una estona. Una jove de la família no deixarà de repartir bitllets de 500 FCFA entre músics i ballarins...Quan el sol ja està ben alt, és el moment d'anar a menjar i beure bé, s'han de recuperar forces. Poc després les danses es reprendran. I així haurà passat la primera jornada del funeral, que es repetirà al dia següent. Un festival de colors i rialles.

"C'est le Cameroun".

Tot això es dona en un ambient selvàtic, emmarcat per camps i camps de bananers, tomaqueres, mongeteres...i és que cada casa té terrenys al voltant. En un país on encara es manté estesa la costum de la poligàmia, la dona és la responsable de mantenir a la família. Aquest fet l'obliga sovint a tenir una feina fora de casa, ocupar-se dels fills i a més conrear els camps per poder alimentar-los. Per la seva banda, l'home pot anar a casa de qualsevol de les seves dones, després de treballar. D'aquesta manera és en part mantingut. Es podria dir que la dona camerunesa és el pilar que sosté el país, una autèntica heroïna.

En contra del que es podria pensar d'Àfrica, en general, Camerun és un país on no es passa gana i ple de recursos: petroli, minerals, diamants, exportació de fusta, aliments que són conreats dos cops cada any... podríem atrevir-nos a dir, doncs, que una bona gestió dels recursos per part del govern, podria fer de Camerun un país molt pròsper i amb una bona qualitat de vida.

La petita Àfrica, així és com és anomenat aquest país, pel fet de reunir en els seus límits la gran varietat paisatgística africana: selva, sabana, desert... Un país autèntic, on es viu al dia a dia, sense poder pensar massa en el que passarà demà.

CAMEROUN: TREBALL REALITZAT

Un viatge a Camerun entre octubre i novembre. La intenció de conèixer un país i la manera de ser de la seva gent, al mateix temps que intentem fer alguna cosa de profit, per a ells i per a nosaltres.

Comencem el recorregut a Banock, un poblat diminut a 20 km de Bafoussam, a l'oest de Camerun, que al seu torn es troba a 300 km de les dues grans capitals. L'objectiu inicial: fotografiar els infants d'una escola que estan apadrinats al nostre país. La ONG que ho gestiona tot: AFFAMIR. Aquesta ONG porta dues escoles i els grups de "tontines" o cooperatives de dones de tota la zona. Les tontines s'ajunten per ajudar-se mútuament en temes agrícoles. Les escoles començaren tenint 40 alumnes, actualment en tenen uns 300 cadascuna. El nostre treball deriva a intentar fotografiar tot el treball a les escoles, per després poder recopilar informació i intentar fer la pàgina web de la ONG, de la qual encara no disposen. I amb el coneixement mutu del personal i la confiança, se'ns demana formar informàticament als mestres de l'escola. Tasca certament difícil, donat que els nostres coneixements de francès són limitadíssims, però partint del fet que se'ls ha de començar a ensenyar com es posa en marxa l'ordinador i amb moltes dosis de bona voluntat i esforç per part de tots, es disposem a que aprenguin el funcionament del Word. Dues setmanes més tard, emprenem de nou el nostre viatge pel país.

Una setmana de turisme, passant per un centre de recuperació de primats orfes (els furtius maten les mares de goril·la, ximpanzé...), per la capital i per alguns altres indrets, acaba el seu recorregut a Kribi. En aquesta petita ciutat, la ONG espanyola Lanzarote-Help, hi ha instal·lat un hospital on s'intenten dur a terme les visites i operacions a un preu assequible per la població. Un metge de família i diversos treballadors nadius, coordinats per una directora espanyola que treballa sobre el terreny des de fa més d'un any. Diversos voluntaris espanyols, metges i infermeres, treballen de forma altruista amb ells quan tenen vacances. Després de visitar l'hospital, som convidats a quedar-nos a la casa dels voluntaris. Aprofitem els coneixements d'en Miquel en temes d'electricitat i passem la última setmana del nostre recorregut en aquest hospital. Instal·lació de llum en un magatzem, de diversos ventiladors a la sala d'hospitalització de les dones i algunes reparacions que hi havia pendents. Aquesta va ser la nostra tasca en aquest entranyable poble de pescadors, la petita Costa Brava de Camerun.